

Wojciech Piestrzyński

Katedra Pedagogiki i Psychologii Wyższej Szkoły Bezpieczeństwa w Poznaniu

Recenzja:

**Marian Piotr Krysiak, *Świadek*, Wyższa Szkoła Agrobiznesu,
Bezpieczeństwo Wewnętrzne, Łomża 2014**

Książkę pt. „Świadek” Mariana Piotra Krysiaka należy polecić przede wszystkim studentom prawa, administracji, bezpieczeństwa wewnętrznego, jak również funkcjonariuszom służb mundurowych. Napisał ją doktor, nauczyciel akademicki, ale również wieloletni praktyk.

Główną zaletą niniejszej pozycji jest to, że została ona napisana w sposób prosty, jasny i przejrzysty. Pozwala to łatwiej zrozumieć treść związaną z problematyką instytucji świadka. Znajdziemy tutaj istotne opisy i komentarze definicji świadka na przestrzeni wieków.

Na wstępie autor opisuje zmieniający się charakter świadka w ujęciu historycznym. Można także znaleźć charakterystykę podmiotu postępowania karnego, jego prawa, a i obowiązki, a także wielowymiarowość pojęcia świadków.

Dzięki niniejszej publikacji można zapoznać się z schematem typowania i wzywania świadków jak również zrozumieć mechanizm bezwzględnego i względnego przesłuchania świadka. Przeczytamy również o obowiązkach świadka oraz o procesie postępowania podczas przesłuchania. Metody stosowane w trakcie niego są istotnym elementem, ponieważ zależą one od typu świadka — nieletnich, osoby z zaburzeniami psychicznymi, osoby starsze, umierające oraz ciężko chore.

Krysiak pokazuje w ten sposób, jak ważna jest znajomość prawa w tej kwestii. Ważnym jest również aspekt świadka koronnego, ponieważ stoi on wysoko w hierarchii świadków.

W niniejszym opracowaniu można znaleźć też opis urządzeń służących do utrwalania zeznań świadka i ponadto dowiemy się o karach porządkowych, jakie zostały przewidziane dla świadków. Treści niniejszej publikacji zostały oparte na teoretycznych pracach zwartych oraz aktach prawnych.

W celu zachęcenia czytelnika do sięgnięcia po niniejsze opracowanie poniżej przytoczono jego fragmenty:

„Rzymianie zdawali sobie sprawę ze złożoności tego procesu i tworzyli rozbudowany system kontroli zeznań. Dzisiaj system ten nazwalibyśmy psychologią zeznań świadka. Według zachowanych źródeł sędziowie rzymscy przy ocenie tego typu dowodu brali pod uwagę:

- osobowość świadka,
- stosunek świadka do stron i zeznań innych świadków,
- źródła jego wiedzy,
- sposób, w jaki świadek składa przed sądem swoje zeznanie” (s. 13).

„Komunikat Policji, zawierający prośbę o zgłoszenie się świadka w sensie faktycznym, powinien zawierać następujące elementy:

- wskazanie jednostki Policji zwracającej się do obywateli,
- podanie głównych okoliczności zdarzenia (rodzaj, czas, miejsce, skutki),
- wskazanie bliższych okoliczności, o których powinny wiedzieć osoby proszone o zgłoszenie się,
- ewentualne wskazanie bliżej określonego kręgu osób lub nawet indywidualnej osoby, lecz nieokreślonej personalnie,
- dokładne wskazanie miejsca, w którym proszone osoby powinny się zgłosić,
- zagwarantować dyskrecję proszonym osobom,
- wspomnieć o nagrodzie, jeżeli została wyznaczona” (s. 35).

„Metoda ujawniania motywów kłamstwa polega na poinformowaniu świadka, jeszcze przed rozpoczęciem merytorycznego przesłuchania o tym, że znany jest nam zamiar, jak i motywy jego kłamstwa” (s. 67).